Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 3. oktobra 2013 *

„Pritožba — Uredba (ES) št. 1007/2009 — Trgovina z izdelki iz tjulnjev — Omejitve uvoza in trženja navedenih izdelkov — Ničnostna tožba — Dopustnost — Pravica fizičnih in pravnih oseb do vložitve tožbe — Člen 263, četrti odstavek, PDEU — Pojem ‚predpisi' — Zakonodajni akti — Temeljna pravica do učinkovitega sodnega varstva"

V zadevi C-583/11 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 21. novembra 2011,

Inuit Tapiriit Kanatami s sedežem v Ottawi (Kanada),

Nattivak Hunters and Trappers Association s sedežem v Qikiqtarjuaqu (Kanada),

Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association s sedežem v Pangnirtungu (Kanada),

Jaypootie Moesesie, stanujoč v Qikiqtarjuaqu,

Allen Kooneeliusie, stanujoč v Qikiqtarjuaqu,

Toomasie Newkingnak, stanujoč v Qikiqtarjuaqu,

David Kuptana, stanujoč v Ulukhaktoku (Kanada),

Karliin Aariak, stanujoča v Iqaluitu (Kanada),

Canadian Seal Marketing Group s sedežem v Québecu (Kanada),

Ta Ma Su Seal Products Inc. s sedežem v Cap-aux-Meulesu (Kanada),

Fur Institute of Canada s sedežem v Ottawi,

NuTan Furs Inc. s sedežem v Catalini (Kanada),

GC Rieber Skinn AS s sedežem v Bergnu (Norveška),

Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland) s sedežem v Nuuku, Grenlandija (Danska),

Johannes Egede, stanujoč v Nuuku,

Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) s sedežem v Nuuku,

* Jezik postopka: angleščina.

ki jih zastopajo J. Bouckaert, H. Viaene in D. Gillet, odvetniki,

pritožnice,

drugi stranki v postopku sta

Evropski parlament, ki ga zastopajo I. Anagnostopoulou, D. Gauci in L. Visaggio, agenti,

Svet Evropske unije, ki ga zastopata M. Moore in K. Michoel, agenta,

toženi stranki v postopku na prvi stopnji,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopajo P. Oliver, E. White in K. Mifsud-Bonnici, agenti, in

Kraljevine Nizozemske,

intervenientki na prvi stopnji,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi K. Lenaerts, podpredsednik v funkciji predsednika, A. Tizzano, sodnik, R. Silva de Lapuerta, sodnica, T. von Danwitz (poročevalec), A. Rosas, sodnika, in M. Berger, predsednica senata, U. Lõhmus, E. Levits, A. Ó Caoimh, A. Arabadžiev, J.-J. Kasel, M. Safjan, D. Šváby, sodniki, A. Prechal, sodnica, in C. Vajda, sodnik,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodni tajnik: V. Tourrès, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 20. novembra 2012,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 17. januarja 2013

izreka naslednjo

Sodbo

1 Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, J. Moesesie, A. Kooneeliusie, T. Newkingnak, D. Kuptana, K. Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), J. Egede in Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) s pritožbo predlagajo razveljavitev sklepa Splošnega sodišča Evropske unije z dne 6. septembra 2011 (T-18/10, ZOdl., str. II-5599, v nadaljevanju: izpodbijani sklep), s katerim je to tožbo, ki so jo vložili pritožnice in E. A. Agathos ter se je nanašala na razglasitev ničnosti Uredbe (ES) št. 1007/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o trgovini z izdelki iz tjulnjev (UL L 286, str. 36, v nadaljevanju: sporna uredba), zavrglo kot nedopustno.

Pravni okvir

Sporna uredba

2 Cilj sporne uredbe je v skladu z njenim členom 1 vzpostaviti „usklajena pravila o dajanju na trg izdelkov iz tjulnjev“.

3 V skladu s členom 2, točka 4, sporne uredbe izraz Eskim pomeni „avtohtonega člana eskimskega ozemlja, in sicer arktičnega in subarktičnega področja, kjer imajo Eskimi sedaj ali po tradiciji domačinske pravice in interese, ki ga Eskimi priznavajo za člana njihovega ljudstva in vključuje Inupiate, Jupike (Aljaska), Inuite, Inuvialuite (Kanada), Kalaalite (Grenlandija) in Jupike (Rusija)“.

4 Glede pogojev za dajanje izdelkov iz tjulnjev na trg člen 3 te uredbe določa:

„1. Dajanje na trg izdelkov iz tjulnjev je dovoljeno samo, če so pridobljeni z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo Eskimi in druge avtohtone skupnosti in pomeni sredstvo za njihovo preživljanje. Navedeni pogoji za uvožene izdelke veljajo v trenutku uvoza izdelkov ali na kraju njihovega uvoza.

2. Z odstopanjem od odstavka 1:

(a) se uvoz izdelkov iz tjulnjev dovoli tudi, kadar je priložnostne narave in je sestavljen izključno iz izdelkov za osebno uporabo potnikov ali njihovih družin. Narava in količina tega blaga ne dopuščata domneve, da se blago uvaža za komercialne namene;

(b) se dajanje na trg dovoli tudi za izdelke iz tjulnjev, ki izhajajo iz stranskih izdelkov, pridobljenih z lovom, ki ga ureja nacionalna zakonodaja in katerega izključni namen je trajnostno upravljanje morskih virov. Tako dajanje na trg se dovoli le na nepridobitni osnovi. Narava in količina teh izdelkov ne dopuščata domneve, da se izdelki dajejo na trg za komercialne namene.

Uporaba tega odstavka ne sme spodkopati izpolnitve cilja te uredbe.

3. Komisija v skladu z upravljalnim postopkom iz člena 5(2) izda tehnična navodila z okvirnim seznamom oznak kombinirane nomenklature, ki lahko zajemajo izdelke iz tjulnjev, za katere velja ta člen.

4. Brez poseganja v odstavek 3 se ukrepi za izvajanje tega člena, namenjeni spreminjanju nebistvenih določb te uredbe z njenim dopolnjevanjem, sprejmejo v skladu z regulativnim postopkom s pregledom iz člena 5(3).“

Uredba (EU) št. 737/2010

5 Komisija je na podlagi člena 3(4) sporne uredbe sprejela Uredbo (EU) št. 737/2010 z dne 10. avgusta 2010 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe št. 1007/2009 (UL L 216, str. 1).

6 Ta uredba v skladu s členom 1 „določa podrobna pravila za dajanje na trg izdelkov iz tjulnjev v skladu s členom 3 Uredbe (ES) št. 1007/2009“.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijani sklep

7 Pritožnice in E. A. Agathos so s tožbo, vloženo 11. januarja 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, Splošnemu sodišču predlagali, naj razglasi ničnost sporne uredbe.

8 Evropski parlament in Svet Evropske unije sta vložila ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114(1) Poslovnika Splošnega sodišča. Kraljevini Nizozemski in Komisiji je bila dovoljena intervencija pred Splošnim sodiščem v podporo predlogom Parlamenta in Sveta.

9 Splošno sodišče je temu ugovoru ugodilo, saj je menilo, da pritožnice in E. A. Agathos ne izpolnjujejo pogojev za dopustnost v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.

10 Najprej je Splošno sodišče ugotovilo, da je treba pogoje za dopustnost tožbe presojati na podlagi člena 263 PDEU, tudi če je bila sporna uredba sprejeta na podlagi Pogodbe ES.

11 Nato je Splošno sodišče preizkusilo dopustnost tožbe, ki je bila pri njem vložena. Pri tem je, prvič, presojalo pojem „predpis“ v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU. Glede tega je to določbo razlagalo dobesedno, zgodovinsko in teleološko ter v točkah od 41 do 51 izpodbijanega sklepa ugotovilo:

„41 Na prvem mestu in za osvežitev spomina, na podlagi člena 230, četrti odstavek, ES je bilo fizični ali pravni osebi dovoljeno, da sproži postopke zoper odločbe kot akte, ki jo posamično zadevajo, in tudi zoper splošne akte, kot je uredba, ki to osebo zadeva neposredno in nanjo vpliva zaradi nekaterih njenih posebnih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, zaradi katerega se razlikuje od vseh drugih oseb, in jo torej individualizira enako kot naslovnika odločbe (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 15. julija 1963 v zadevi Plaumann proti Komisiji, 25/62, Recueil, str. 197, 223, in z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, C-50/00 P, Recueil, str. I-6677, točka 36).

42 Člen 263, četrti odstavek, PDEU povzema ti možnosti, čeprav je izpuščen izraz ‚odločba‘, in jima dodaja tretjo. Ta omogoča vložitev tožbe zoper posamične akte, zoper splošne akte, ki se na fizične ali pravne osebe nanašajo neposredno in posamično, in zoper predpise, ki se nanje nanašajo neposredno, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov. Iz običajnega pomena izraza ‚predpis‘ izhaja, da so akti, na katere se nanaša ta tretja možnost, prav tako akti splošne veljave.

43 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da se ta možnost ne nanaša na vse akte splošne veljave, ampak na ožjo skupino teh aktov, to je predpise.

44 V členu 263, prvi odstavek, PDEU je namreč določenih več vrst aktov Unije, katerih zakonitost je mogoče nadzirati, in sicer so to po eni strani zakonodajni akti in po drugi strani drugi zavezujoči akti s pravnimi učinki za tretje osebe, ki so lahko posamični akti ali akti splošne veljave.

45 Iz tega je treba sklepati, da četrti odstavek člena 263 PDEU v povezavi s prvim odstavkom tega člena določa, da lahko fizična ali pravna oseba vloži tožbo zoper nanjo naslovljene akte, pa tudi po eni strani zoper zakonodajne akte ali predpise splošne veljave, ki se nanjo nanašajo neposredno in posamično, in po drugi strani zoper nekatere akte splošne veljave, to je predpise, ki se nanjo nanašajo neposredno, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov.

46 Poleg tega taka razlaga izraza ‚predpis‘ in enakovrednega izraza v različnih jezikovnih različicah Pogodbe DEU v primerjavi z izrazom ‚zakonodajen‘ izhaja tudi iz več drugih določb Pogodbe DEU, zlasti iz člena 114 PDEU, ki se nanaša na približevanje ‚določb zakonov in drugih predpisov v državah članicah‘.

47 V zvezi s tem je treba zavrniti trditev tožečih strank [in E. A. Agathosa], da se za razlikovanje med zakonodajnimi akti in predpisi, kot ga predlagata Parlament in Svet ter je navedeno v točkah od 42 do 45 zgoraj, za izraz ‚akti‘ v zvezi s prvima dvema možnostma, navedenima v členu 263, četrti odstavek, PDEU, doda pridevnik ‚zakonodajni‘. Kot namreč izhaja iz ugotovitve v točki 45 zgoraj, se izraz ‚akti‘ v zvezi s tema prvima dvema možnostma nanaša na akte, naslovljene na fizično ali pravno osebo, in na vse akte – ne glede na to, ali so to zakonodajni akti ali predpisi – ki se nanjo nanašajo neposredno in posamično. Zlasti zakonodajni akti in predpisi, ki potrebujejo izvedbene ukrepe, spadajo na področje uporabe te zadnje možnosti.

48 Poleg tega je treba pojasniti, da v nasprotju s trditvijo tožečih strank [in E. A. Agathosa] iz besedila zadnjega dela stavka četrtega odstavka člena 263 PDEU izhaja, da cilj držav članic ni bil omejiti področja uporabe te določbe samo na delegirane akte v smislu člena 290 PDEU, ampak splošneje na predpise.

49 Na drugem mestu, razlaga člena 263, četrti odstavek, PDEU, navedena v točkah od 42 do 45 zgoraj, je potrjena z razvojem procesa, ki je pripeljal do sprejetja te določbe, najprej predlagane kot člen III-365, četrti odstavek, osnutka pogodbe o ustavi za Evropo. Iz spremnega dopisa predsedstva konvencije (sekretariat evropske konvencije, CONV 734/03) z dne 12. maja 2003 med drugim namreč izhaja, da je predsedstvo kljub predlogu za zadevno spremembo člena 230, četrti odstavek, ES, v katerem so omenjeni ‚splošni akti', izbralo drugo možnost, v kateri so navedeni ‚predpisi'. Kot izhaja iz zgoraj navedenega spremnega dopisa, je ta formulacija omogočala ‚razlikovanje med zakonodajnimi akti in predpisi ob ohranitvi omejujočega pristopa glede tožb posameznikov zoper zakonodajne akte (za katere se še naprej uporablja pogoj ‚neposrednega in posamičnega nanašanja')'.

50 Na tretjem mestu, zaradi odločitve, da se taka formulacija vključi v člen 263, četrti odstavek, PDEU, je treba ugotoviti, da je cilj te določbe omogočiti fizični in pravni osebi, da vloži tožbo zoper splošne akte, ki niso zakonodajni akti, ki se nanjo nanašajo neposredno in ki ne potrebujejo izvedbenih ukrepov, s čimer se preprečijo primeri, v katerih bi morala taka oseba za dostop do sodišča kršiti pravo (glej zgoraj navedeni spremni dopis predsedstva konvencije). Kot izhaja iz analize v prejšnjih točkah, besedilo člena 263, četrti odstavek, PDEU ne omogoča vložitve tožbe zoper vse akte, ki ustrezajo meriloma neposrednega nanašanja in neobstoja izvedbenih ukrepov, niti zoper vse splošne akte, ki ustrezajo tema meriloma, ampak samo zoper posebno vrsto teh aktov, to je predpise. Zato so pogoji dopustnosti ničnostne tožbe zoper zakonodajni akt še vedno bolj omejujoči kot v primeru tožbe, vložene zoper predpis.

51 Te ugotovitve ni mogoče ovreči s trditvami tožečih strank [in E. A. Agathosa] v zvezi s pravico do učinkovitega sodnega varstva, zlasti glede na člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (UL 2007, C 303, str. 1[, v nadaljevanju: Listina]). V skladu z ustaljeno sodno prakso namreč sodišče Unije pogojev, pod katerimi lahko posameznik vloži tožbo zoper uredbo, ne sme razlagati tako, da se oddalji od teh pogojev, ki so izrecno določeni s Pogodbo, niti z vidika načela učinkovitega sodnega varstva, sicer bi prekoračilo svoje pristojnosti (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 1. aprila 2004 v zadevi Komisija proti Jégo-Quéré, C-263/02 P, Recueil, str. I-3425, točka 36, in sklep Splošnega sodišča z dne 9. januarja 2007 v zadevi Lootus Teine Osaühing proti Svetu, T-127/05, neobjavljen v ZOdl., točka 50)."

12 Splošno sodišče je v točki 56 izpodbijanega sklepa ugotovilo, „da je treba pojem ‚predpis' v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU razumeti tako, da se nanaša na vse splošne akte, razen na zakonodajne akte". Zakonodajni akt bi zato lahko bil predmet ničnostne tožbe fizične ali pravne osebe samo, če se nanjo neposredno in posamično nanaša.

13 Drugič, Splošno sodišče je v točkah od 57 do 67 preučilo vprašanje, ali je treba sporno uredbo opredeliti kot zakonodajni akt ali kot predpis. Glede tega je v točki 61 izpodbijanega sklepa razsodilo, da postopek, opredeljen v členu 294 PDEU in imenovan „redni zakonodajni postopek", v bistvu povzema postopek, opredeljen v členu 251 ES. Na podlagi tega je v navedeni točki ugotovilo, da je treba sporno uredbo, ki je bila sprejeta po postopku iz zadnjenavedenega člena, v okviru vrst pravnih aktov, določenih s Pogodbo DEU, opredeliti kot zakonodajni akt. V točki 65 izpodbijanega sklepa je Splošno sodišče ugotovilo, da je v obravnavanem primeru upoštevno merilo za opredelitev akta kot zakonodajnega ali kot predpis postopek, ki je pripeljal do njegovega sprejetja.

14 Splošno sodišče je na podlagi razlage pojma „predpisi“ v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU iz točk od 41 do 56 izpodbijanega sklepa in ugotovitve, da sporna uredba ni predpis v smislu tega člena, razsodilo, da ni mogoče ugotoviti dopustnosti tožbe na podlagi tretjega dela četrtega odstavka člena 263 PDEU. V teh okoliščinah naj ne bi bilo treba ugotavljati, ali ta uredba potrebuje izvedbene ukrepe.

15 Tretjič, Splošno sodišče je v točkah od 68 do 87 izpodbijanega sklepa preučilo, ali se sporna uredba neposredno nanaša na pritožnice in E. A. Agathosa.

16 Glede tega je Splošno sodišče v točki 71 izpodbijanega sklepa opozorilo, da je za to, da se akt na posameznika nanaša neposredno, potrebno, da izpodbijani akt Unije neposredno učinkuje na pravni položaj tega posameznika in da naslovnikom tega akta, ki so odgovorni za njegovo izvajanje, ni dopuščena nobena diskrecijska pravica, saj je izvajanje popolnoma samodejno in izhaja izključno iz ureditve Unije, brez uporabe drugih vmesnih pravil.

17 Glede sporne uredbe je v točki 75 izpodbijanega sklepa ob sklicevanju na sklep Splošnega sodišča z dne 11. julija 2005 v zadevi Bonino in drugi proti Parlamentu in Svetu (T-40/04, ZOdl., str. II-2685, točka 56) ugotovilo, da sporna uredba glede na vsebino člena 3(1) neposredno učinkuje samo na pravni položaj pritožnic, ki se ukvarjajo z dajanjem izdelkov iz tjulnjev na trg Unije. Ta uredba ne prepoveduje lova na tjulnje, ki poleg tega poteka zunaj trga Unije, niti uporabe ali uživanja izdelkov iz tjulnjev, ki se ne tržijo. Čeprav ni mogoče izključiti, da lahko splošna prepoved dajanja na trg, določena s sporno uredbo, vpliva na dejavnost oseb, dejavnih v prodajnem ali nabavnem delu tega dajanja na trg, pa naj za te posledice ne bi bilo mogoče šteti, da izhajajo neposredno iz te uredbe. Poleg tega naj bi morebitne gospodarske posledice te prepovedi vplivale samo na dejanski položaj pritožnic, in ne na njihov pravni položaj.

18 Potem ko je Splošno sodišče v točki 76 izpodbijanega sklepa opozorilo na besedilo členov 3(4) in 5(3) sporne uredbe in na njeno uvodno izjavo 17, je v točki 77 izpodbijanega sklepa ugotovilo, da kljub prepovedi dajanja na trg izdelkov iz tjulnjev, za katere je dokazano, da niso pridobljeni z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo eskimske in druge avtohtone skupnosti in ki pomeni sredstvo za njihovo preživljanje, pogoji za dajanje izdelkov na trg niso opredeljeni.

19 Glede tega je bilo v točkah od 78 do 80 izpodbijanega sklepa ugotovljeno, da v sporni uredbi ni pojasnjeno, kaj pomeni izraz „druge avtohtone skupnosti“, in v njej tudi ni pojasnila v zvezi z lovom, ki se izvaja po tradiciji in pomeni sredstvo za preživljanje, niti v zvezi s tem, kako se je dokazalo eskimsko poreklo ali poreklo drugih avtohtonih skupnosti. Tako naj, kar zadeva izdelke, za katere bi lahko veljala izjema, nacionalni organi ne bi mogli uporabljati sporne uredbe brez izvedbenih ukrepov, določenih z izvedbeno uredbo, v katerih bi bili opredeljeni pogoji, pod katerimi je dovoljeno dajanje teh izdelkov na trg. Ker spada položaj pritožnic in E. A. Agathosa pod zadevno izjemo, naj bi ga bilo mogoče presojati samo na podlagi ukrepov v zvezi z izvajanjem sporne uredbe. V teh okoliščinah naj bi sporna uredba vplivala samo na pravni položaj pritožnic, ki se ukvarjajo z dajanjem izdelkov iz tjulnjev na trg Unije in na katere se nanaša splošna prepoved dajanja teh izdelkov na trg.

20 To pa naj ne bi veljalo za pritožnice, katerih dejavnost ni dajanje teh izdelkov na trg, in/ali pritožnice, ki spadajo pod izjemo, določeno s sporno uredbo, saj naj bi dajanje na trg Unije izdelkov iz tjulnjev, pridobljenih z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo eskimske in druge avtohtone skupnosti in ki pomeni sredstvo za njihovo preživljanje, načeloma ostalo dovoljeno. Natančneje, za lovce in lovce s pastmi na tjulnje eskimskega porekla ter za organizacije, ki zastopajo interese pritožnic, naj ne bi bilo mogoče šteti, da se ukvarjajo z dajanjem izdelkov iz tjulnjev na trg.

21 Splošno sodišče je tako v točkah od 81 do 87 izpodbijanega sklepa ugotovilo, da se sporna uredba neposredno nanaša na samo štiri od pritožnic, in sicer na tiste, ki se ukvarjajo s predelavo in/ali trženjem izdelkov iz tjulnjev, ki jih dobivajo od eskimskih in neeskimskih lovcev ter lovcev s pastmi. Glede K. Aariak je Splošno sodišče v točki 82 izpodbijanega sklepa ugotovilo, da ni mogoče šteti, da

se sporna uredba nanjo neposredno nanaša. Čeprav se ukvarja s predelavo izdelkov iz tjulnjev, in sicer z oblikovanjem in prodajo oblačil iz tjulnje kože, naj bi bilo iz preiskave ter stališč pritožnic in E. A. Agathosa o ugovorih nedopustnosti razvidno, da prav tako pripada eskimski skupnosti in da nikakor ne trdi, da se ukvarja z dajanjem na trg drugih izdelkov od tistih, ki spadajo pod zadevno izjemo.

22 Ker se mora akt na položaj posameznika nanašati tako neposredno kot posamično, da bi bili lahko izpolnjeni pogoji dopustnosti iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, je Splošno sodišče v točkah od 88 do 93 izpodbijanega sklepa preučilo, ali je mogoče šteti, da se sporna uredba na štiri pritožnice, na katere se po njegovem mnenju nanaša neposredno, nanaša tudi posamično. Glede tega je Splošno sodišče ob sklicevanju na točko 41 tega sklepa razsodilo, da se sporna uredba uporablja za objektivno določene položaje in ima pravne učinke za skupine oseb, ki so določene splošno in abstraktno. Splošna prepoved dajanja na trg izdelkov iz tjulnjev – razen tistih, pridobljenih z lovom, ki ga po tradiciji izvajajo eskimske in druge avtohtone skupnosti in ki pomeni sredstvo za njihovo preživljanje – naj bi bila oblikovana splošno in naj bi se uporabljala enako za vse gospodarske subjekte, ki spadajo na področje uporabe te uredbe.

23 Čeprav se zadevne štiri pritožnice ukvarjajo z dajanjem na trg izdelkov iz tjulnjev, ki jih dobivajo od eskimskih in neeskimskih lovcev ter lovcev s pastmi, pa naj bi se sporna uredba nanje kot take nanašala tako kot na vse druge gospodarske subjekte, ki na trg dajejo izdelke iz tjulnjev. Tudi če bi za te pritožnice poleg splošne prepovedi veljala še izjema glede izdelkov eskimskega porekla, naj to ne bi zadostovalo, da bi bile individualizirane enako kot naslovnik odločbe.

24 V teh okoliščinah je Splošno sodišče ugotovilo, da ničnostna tožba ni dopustna.

Predlogi strank

25 Pritožnice Sodišču predlagajo, naj:

— izpodbijani sklep razveljavi;

— ugotovi, da je ničnostna tožba dopustna, če meni, da so podane vse potrebne informacije za odločitev o dopustnosti tožbe za razglasitev ničnosti sporne uredbe;

— izpodbijani sklep razveljavi in zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču;

— Parlamentu in Svetu naloži plačilo stroškov pritožnic,

— odloči, da Komisija in Kraljevina Nizozemska nosita svoje stroške.

26 Svet Sodišču predlaga, naj:

— pritožbo zavrne,

— pritožnicam naloži solidarno plačilo stroškov.

27 Parlament Sodišču predlaga, naj:

— pritožbo zavrne,

— pritožnicam naloži plačilo stroškov.

28 Komisija Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrne in pritožnicam naloži plačilo stroškov.

29 Kraljevina Nizozemska ni vložila odgovora na pritožbo.

Pritožba

30 V utemeljitev tožbe uveljavljajo pritožnice štiri pritožbene razloge. Prvi pritožbeni razlog se nanaša na napačno uporabo prava pri razlagi in uporabi člena 263, četrti odstavek, PDEU. Razdeljen je na tri dele. Z drugim pritožbenim razlogom pritožnice navajajo, da je Splošno sodišče kršilo svojo obveznost obrazložitve. Tretji pritožbeni razlog se nanaša na to, da naj Splošno sodišče ne bi upoštevalo člena 47 Listine ter členov 6 in 13 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP). Nazadnje pritožnice s četrtim pritožbenim razlogom ocenjujejo, da je Splošno sodišče izkrivilo dokaze.

Prvi pritožbeni razlog

Prvi del prvega pritožbenega razloga

– Trditve strank

31 Pritožnice s prvim delom prvega pritožbenega razloga ocenjujejo, da je Splošno sodišče s svojo razlago pojma „predpisi“ iz člena 263, četrti odstavek, PDEU in zlasti s tem, da je s področja uporabe tega pojma izključilo zakonodajne akte, kot je sporna uredba, napačno uporabilo pravo.

32 Razlikovanje Splošnega sodišča med zakonodajnimi akti in predpisi naj ne bi bilo potrjeno z besedilom Pogodbe DEU, zlasti v členih 288 PDEU, 289 PDEU in 290 PDEU. Te določbe naj bi razlikovale med zakonodajnimi in nezakonodajnimi akti, ki se splošno uporabljajo. Poleg tega naj „predpisi“ v nasprotju s presojo Splošnega sodišča ne bi zajemali samo nekaterih, temveč vse splošne akte, tako da naj bi bila dobesedna razlaga Splošnega sodišča v točkah od 41 do 48 izpodbijanega sklepa napačna.

33 Razlikovanje Splošnega sodišča naj bi povzročilo, da bi bilo mogoče samo priporočila in mnenja Parlamenta in/ali Sveta šteti za predpise, saj naj bi zakonodajni akti zajemali uredbe, direktive in sklepe Parlamenta in Sveta, medtem ko bi delegirani akti zajemali akte Komisije. Priporočila in mnenja pa naj ne bi bila med akti, naštetimi v členu 263, prvi odstavek, PDEU, zoper katere je mogoče vložiti ničnostno tožbo.

34 Če bi hoteli avtorji Lizbonske pogodbe v členu 263, četrti odstavek, PDEU uporabiti izraz „predpisi“ za označitev nasprotja od zakonodajnih aktov, bi raje uporabili pojem „delegirani akt“ v smislu člena 290 PDEU. Avtorji Pogodbe naj bi uporabili izraz „predpisi“ zato, ker naj bi imeli v mislih akte, ki niso niti zakonodajni niti nezakonodajni akti, ki se splošno uporabljajo. Poleg tega naj izvedbeni ukrepi iz člena 291 PDEU ne bi bili zajeti z razlikovanjem Splošnega sodišča.

35 Z razlago pojma „predpisi“, ki jo je podalo Splošno sodišče, v primerjavi z izrazom „zakonodajni akti“ naj bi se odvzel smisel možnosti tožbe zoper predpise pod pogoji iz tretjega dela četrtega odstavka člena 263 PDEU, ki je bila uvedena z Lizbonsko pogodbo, cilj te spremembe pa je bil razširiti pogoje dopustnosti tožb fizičnih in pravnih oseb. Zaradi take razlage naj bi bile izključene vse tožbe posameznika na podlagi člena 263, četrti odstavek, tretji del, PDEU.

36 Tudi zgodovinska razlaga pojma „predpisi“, ki jo je opravilo Splošno sodišče, naj bi bila napačna. Čeprav so v Lizbonski pogodbi v členu 263, četrti odstavek, PDEU – tako kot v členu III-365(4) osnutka pogodbe o ustavi za Evropo – omenjeni predpisi, pa naj v njej ne bi bila uporabljena

razvrstitev pravnih aktov iz tega osnutka pogodbe, ki med drugim vključuje pojem „evropska uredba“ kot nezakonodajni akt, ki se splošno uporablja. V okviru Pogodbe DEU naj bi bile uredbe lahko zakonodajni ali nezakonodajni akti.

37 Iz tega, da besedilo člena 263, četrti odstavek, PDEU ni bilo spremenjeno, naj bi bilo razvidno, da je bil pojem „predpisi“ v smislu te določbe razširjen tako, da zajema vse uredbe, tako zakonodajne kot nezakonodajne. Ta teleološka razlaga naj bi poleg tega ustrezala prvotnemu namenu avtorjev osnutka pogodbe o ustavi za Evropo in avtorjev Lizbonske pogodbe, ki so želeli zapolniti vrzeli, ugotovljene s sodbo z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu (C-50/00 P, Recueil, str. I-6677) in zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Jégo-Quéré.

38 Parlament, Svet in Komisija soglašajo z razlago izraza „predpisi“, ki jo je podalo Splošno sodišče.

39 Parlament trdi, da čeprav hierarhija norm, ki je opredeljena v členu I-33 osnutka pogodbe o ustavi za Evropo in pri kateri se razlikuje med zakonodajnimi akti in predpisi, ni bila uporabljena v Pogodbi DEU, člen 289(3) PDEU zakonodajne akte jasno opredeljuje kot akte, ki so lahko sprejeti po rednem ali posebnem zakonodajnem postopku. Poleg tega naj bi člen 263 PDEU v prvem in četrtem odstavku razlikoval „zakonodajne akte“ in „predpise“. Ta pojma naj bi bilo treba uskladiti, da bi se v celoti ohranil polni učinek člena 263 PDEU.

40 Navedena institucija trdi, da kritika pritožnic, ki se nanaša na ugotovitev Splošnega sodišča, da vseh splošnih aktov ni mogoče šteti za predpise, ni bila izražena posebej, temveč naj bi se z njo zgolj povzemale trditve, podane na prvi stopnji. Trditve pritožnic glede tega naj torej nikakor ne bi bile dopustne.

41 Glede trditve pritožnic, da je z razlago pojma „predpisi“, ki jo je podalo Splošno sodišče, temu pojmu odvzeta vsebina, Parlament, Svet in Komisija trdijo, da ta pojem zajema različne vrste pravnih aktov, med katerimi so med drugim delegirani akti in splošni izvedbeni ukrepi, ki so sprejeti na podlagi členov 290 PDEU ali 291 PDEU in zajemajo veliko večino pravnih aktov Unije. Iz tega naj bi bilo razvidno, da je trditev pritožnic, da bi avtorji Pogodbe DEU uporabili izraz „delegirani“, če bi hoteli označiti splošne akte, ki niso zakonodajni akti, napačen. Komisija dodaja, da pojem „predpisi“ zajema tudi nezakonodajne akte, ki se splošno uporabljajo in so sprejeti na posebnih pravnih podlagah, kot so členi 43(3) PDEU, 109 PDEU in 215(1) PDEU, ter akte, ki se splošno uporabljajo in jih sprejmejo „organi, uradi ali agencije“ iz prvega odstavka člena 263 PDEU.

42 Glede zgodovine člena 263, četrti odstavek, PDEU Parlament meni, da pritožnice niso izrazile nobene natančne kritike izpodbijanega sklepa, tako da Sodišču predlagajo, naj ponovno preuči trditve, podane na prvi stopnji, kar naj v okviru pritožbe nikakor ne bi bilo dopustno. V nobenem primeru naj trditve, podane v okviru pritožbe, ne bi bile utemeljene. Glede tega Parlament in Komisija trdita, da je bil v Konvenciji o prihodnosti Evrope izraz „predpisi“ očitno uporabljen z namenom izključitve zakonodajnih aktov in da so avtorji Lizbonske pogodbe želeli ohraniti enako razlikovanje med zakonodajnimi akti in predpisi za pravna sredstva.

43 Glede teleološkega pristopa Splošnega sodišča Komisija poudarja, da cilj uvedbe tretjega dela četrtega odstavka člena 263 PDEU, in sicer razširiti področje uporabe pravil glede procesnega upravičenja, še ne pomeni, da je treba pojem „predpisi“ razširiti na zakonodajne akte.

44 Parlament meni, da razlaga pojma „predpisi“ v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, ki jo je podalo Splošno sodišče, ni v nasprotju s ciljem te določbe, ki je dovoliti direktne tožbe zoper nezakonodajne akte, ki se splošno uporabljajo, pod manj strogimi pogoji kot tožbe, vložene na podlagi člena 230, četrti odstavek, ES. Po mnenju Parlamenta in Sveta člen 263 PDEU s tem, da fizičnim ali pravnim osebam dovoljuje vložitev direktnih tožb zoper predpise, ki se nanje neposredno nanašajo in ne potrebujejo izvedbenih ukrepov, popolnoma odpravlja položaj, opredeljen v zgoraj navedenih sodbah Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu in Komisija proti Jégo-Quéré. Poudariti je mogoče, da je bil

v zgoraj navedeni sodbi Komisija proti Jégo-Quéré sporni akt izvedbena uredba Komisije, ki jo je bilo treba v skladu z analizo Splošnega sodišča očitno šteti za „predpis“ v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU. Svet navaja tudi, da morajo države članice v skladu s sodno prakso Splošnega sodišča in Sodišča prispevati k popolnemu sistemu pravnih sredstev, določenih s Pogodbami.

– Presoja Sodišča

45 Pritožnice s prvim delom prvega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču v bistvu očitajo, da je napačno uporabilo pravo, ker je menilo, da pojem „predpisi“ iz člena 263, četrti odstavek, PDEU ne zajema zakonodajnih aktov v smislu člena 289(3) PDEU, kot je sporna uredba.

46 Opozoriti je treba, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso iz člena 256(1), drugi pododstavek, PDEU, člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije in člena 168(1)(d) Poslovnika Sodišča razvidno, da je treba v pritožbi jasno navesti izpodbijane elemente sodbe, katere razveljavitev se predlaga, ter pravne trditve, ki ta predlog posebej utemeljujejo. Zahtev po obrazložitvi, ki izhajajo iz teh določb, ne izpolnjuje pritožba, ki samo ponavlja ali dobesedno navaja razloge in trditve, ki so bili predloženi Splošnemu sodišču, skupaj s tistimi, ki so temeljili na dejstvih, ki jih je to sodišče izrecno zavrnilo (glej zlasti sodbi z dne 6. marca 2003 v zadevi Interporc proti Komisiji, C-41/00 P, Recueil, str. I-2125, točki 15 in 16, ter z dne 14. oktobra 2010 v zadevi Deutsche Telekom proti Komisiji, C-280/08 P, ZOdl., str. I-9555, točka 24 in navedena sodna praksa).

47 Kadar pa pritožnik izpodbija način, kako je Splošno sodišče razlagalo ali uporabilo pravo Unije, se pravna vprašanja, obravnavana na prvi stopnji, lahko ponovno obravnavajo v pritožbenem postopku. Če namreč pritožnica svoje pritožbe ne bi mogla utemeljiti z razlogi in trditvami, ki jih je že navajala pred Splošnim sodiščem, bi postopek s pritožbo deloma izgubil smisel (sodba z dne 12. septembra 2006 v zadevi Reynolds Tobacco in drugi proti Komisiji, C-131/03 P, ZOdl., str. I-7795, točka 51 in navedena sodna praksa).

48 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, da pritožnice s prvim delom prvega pritožbenega razloga ne želijo pravzaprav le ponovnega obravnavanja tožbe, vložene pri Splošnem sodišču. S tem prvim delom prvega pritožbenega razloga namreč pritožnice jasno navajajo odlomke izpodbijanega sklepa, v katerih je po njihovem mnenju pravo napačno uporabljeno, in pravne argumente, na katere se sklicujejo v utemeljitev svojega predloga, vključno s tistimi o različnih metodah razlage, ki jih uporablja Splošno sodišče. Trditve, podane že na prvi stopnji, tako v nasprotju s trditvami Parlamenta niso samo ponovljene, temveč se dejansko nanašajo na bistveni del obrazložitve izpodbijanega sklepa in zato Sodišču omogočajo, da opravi nadzor.

49 Iz tega je razvidno, da je prvi del prvega pritožbenega razloga dopusten.

50 Glede utemeljenosti tega dela prvega pritožbenega razloga je treba poudariti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pri razlagi določbe prava Unije ni treba upoštevati le njenega besedila in ciljev, temveč tudi njeno sobesedilo in vse določbe prava Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 6. oktobra 1982 v zadevi Cilfit in drugi, 283/81, Recueil, str. 3415, točka 20). Tudi zgodovina določbe prava Unije je lahko vir informacij, ki so upoštevne za razlago te določbe (glej v tem smislu sodbo z dne 27. novembra 2012 v zadevi Pringle, C-370/12, točka 135).

51 Na podlagi teh metod za razlago je treba tako preučiti, ali je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je v točki 56 izpodbijanega sklepa ugotovilo, da se pojem „predpisi“ v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU nanaša na splošne akte z izjemo zakonodajnih aktov.

52 V členu 263, prvi odstavek, PDEU so določeni akti Unije, ki so lahko predmet ničnostne tožbe pred sodiščem Unije, in sicer so to po eni strani zakonodajni akti in po drugi strani, kot je Splošno sodišče pravilno ugotovilo v točki 44 izpodbijanega sklepa, drugi zavezujoči akti s pravnimi učinki za tretje

osebe, ki so lahko posamični ali splošni akti. V skladu s členom 263, drugi odstavek, PDEU je zoper te akte mogoče vložiti tožbo zaradi nepristojnosti, bistvene kršitve postopka, kršitve Pogodb ali katerega koli pravnega pravila, ki se nanaša na njeno uporabo, ali zaradi zlorabe pooblastil.

53 Dalje člen 263 PDEU jasno razlikuje med pravico institucij Unije in držav članic do vložitve tožbe na eni strani ter pravico fizičnih in pravnih oseb do vložitve tožbe na drugi strani. Drugi odstavek člena 263 PDEU tako institucijam Unije, ki so v njem naštete, in državam članicam podeljuje pravico, da z ničnostno tožbo izpodbijajo zakonitost katerega koli akta iz prvega odstavka, ne da bi bilo uresničevanje te pravice pogojeno z utemeljevanjem pravnega interesa (glej sodbo z dne 5. septembra 2012 v zadevi Parlament proti Svetu, C-355/10, točka 37 in navedena sodna praksa). Poleg tega lahko v skladu s tretjim odstavkom tega člena institucije in odbor, ki so v njem naštete, pri Sodišču vložijo tožbo za razglasitev ničnosti teh aktov, če je ta tožba namenjena varovanju njihovih prerogativ.

54 Člen 263, četrti odstavek, PDEU pa glede pravice fizičnih in pravnih oseb do vložitve tožbe določa, da lahko „[f]izične ali pravne osebe […] pod pogoji iz prvega in drugega odstavka vložijo tožbe zoper nanje naslovljene akte ali zoper akte, ki se nanje neposredno in posamično nanašajo, in zoper predpise, ki se nanje neposredno nanašajo, a ne potrebujejo izvedbenih ukrepov“.

55 Prvič, ugotoviti je treba, da prva dela četrtega odstavka člena 263 PDEU ustrezata tistima, ki sta bila pred začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe določena v Pogodbi ES, v členu 230, četrti odstavek (glede zadnjenavedene določbe glej zgoraj navedeno sodbo Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, točke od 34 do 37).

56 Ta dela se s sklicevanjem na „akte“ na splošno nanašata na kateri koli akt Unije z zavezujočimi pravnimi učinki (glej v tem smislu sodbe z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji, 60/81, Recueil, str. 2639, točka 9; z dne 17. julija 2008 v zadevi Athinaïki Techniki proti Komisiji, C-521/06 P, ZOdl., str. I-5829, točka 29; z dne 18. novembra 2010 v zadevi NDSHT proti Komisiji, C-322/09 P, ZOdl., str. I-11911, točka 45, in z dne 13. oktobra 2011 v združenih zadevah Deutsche Post proti Komisiji, C-463/10 P in C-475/10 P, ZOdl., str. I-9639, točke od 36 do 38). Navedeni pojem tako vključuje splošne, zakonodajne in druge akte ter posamične akte. Drugi del člena 263, četrti odstavek, PDEU natančno določa, da če oseba, ki vlaga ničnostno tožbo, ni naslovnik izpodbijanega akta, je tožba dopustna pod pogojem, da se akt na tožečo stranko neposredno in posamično nanaša.

57 Drugič, z Lizbonsko pogodbo je bil členu 263, četrti odstavek, PDEU dodan tretji del, s katerim so se omilili pogoji za dopustnost ničnostnih tožb, ki jih vložijo fizične in pravne osebe. Ta, tretji del namreč, ne da bi bila z njim dopustnost ničnostnih tožb fizičnih in pravnih oseb pogojena s posamičnim nanašanjem, omogoča to pravno sredstvo v zvezi s „predpisi“, ki ne potrebujejo izvedbenih ukrepov in se na tožečo stranko neposredno nanašajo.

58 Glede pojma „predpisi“ je iz tretjega dela četrtega odstavka člena 263 PDEU razvidno, da ima bolj omejen obseg kot pojem „akti“, uporabljen v prvem in tretjem delu člena 263, četrti odstavek, PDEU za opredelitev drugih vrst ukrepov, katerih razglasitev ničnosti lahko fizične in pravne osebe predlagajo. Prvonavedeni pojem se, kot je pravilno razsodilo Sodišče v točki 43 izpodbijanega sklepa, ne more nanašati na vse splošne akte, temveč se nanaša na bolj omejeno vrsto tovrstnih aktov. Ob uporabi nasprotne razlage bi bil odvzet smisel razlikovanju med izrazoma „akti“ in „predpisi“ iz prvega in drugega dela četrtega odstavka člena 263 PDEU.

59 Poudariti je treba tudi, da je bila s členom 263, četrti odstavek, PDEU dobesedno povzeta vsebina člena III-365(4) osnutka pogodbe o ustavi za Evropo. Iz pripravljalnih dokumentov v zvezi z zadnjenavedeno določbo je razvidno, da medtem ko je bila sprememba člena 230, četrti odstavek, ES namenjena razširitvi pogojev za dopustnost ničnostnih tožb glede fizičnih in pravnih oseb, pogojev za dopustnost iz člena 230, četrti odstavek, ES v zvezi z zakonodajnimi akti ni bilo treba spremeniti. Uporaba izraza „predpisi“ v osnutku spremembe te določbe je tako omogočala opredelitev vrste aktov, zoper katere je bilo od tedaj mogoče vložiti ničnostno tožbo, pod manj strogimi pogoji kot prej ob

ohranitvi „omejujočega pristopa glede tožb posameznikov zoper zakonodajne akte (za katere se še naprej uporablja pogoj ‚neposrednega in posamičnega nanašanja')“ (glej med drugim Sekretariat Evropske konvencije, končno poročilo delovne skupine o delovanju Sodišča z dne 25. marca 2003, CONV 636/03, točka 22, in spremno opombo predsedstva h Konvenciji z dne 12. maja 2003, CONV 734/03, str. 20).

60 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je bil namen spremembe pravice fizičnih in pravnih oseb do vložitve tožbe, določene v členu 230, četrti odstavek, ES, tem osebam omogočiti, da pod manj strogimi pogoji vložijo ničnostno tožbo zoper splošne akte z izjemo zakonodajnih aktov.

61 Splošno sodišče je torej pravilno ugotovilo, da pojem „predpisi“ iz člena 263, četrti odstavek, PDEU ne zajema zakonodajnih aktov.

62 Prvi del prvega pritožbenega razloga je torej treba zavrniti kot neutemeljen.

Drugi del prvega pritožbenega razloga

– Trditve strank

63 Pritožnice z drugim delom prvega pritožbenega razloga trdijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo pri presoji, ali se sporna uredba nanje neposredno in posamično nanaša.

64 Glede pogoja neposrednega nanašanja akta, katerega razglasitev ničnosti se predlaga, pritožnice menijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo z ugotovitvijo, da se sporna uredba neposredno nanaša na samo štiri pritožnice, ki se ukvarjajo z dajanjem izdelkov iz tjulnjev na trg Evropske unije. Splošno sodišče naj bi v točki 82 izpodbijanega sklepa, ki se nanaša na položaj K. Aariak, razsodilo, da se sporna uredba neposredno nanaša le na pritožnice, ki se ukvarjajo z dajanjem na trg drugih izdelkov iz tjulnjev od tistih, ki naj bi bili zajeti z izjemo v korist Eskimov. Vsekakor naj to, ali so izdelki, ki jih na trg daje K. Aariak, zajeti z izjemo ali ne, ne bi bilo upoštevno za to, da bi se ta uredba lahko nanjo neposredno nanašala. Splošno sodišče naj bi tako pogoju neposrednega nanašanja dodalo dodatni dejavnik.

65 Pritožnice glede pogoja, da se mora akt, katerega razglasitev ničnosti se zahteva, nanje posamično nanašati, menijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo z restriktivno razlago tega pogoja. Države članice pa naj bi želele člen 230, četrti odstavek, ES spremeniti, da bi razširile pogoje za dopustnost v zvezi s fizičnimi in pravnimi osebami v skladu z zgoraj navedenima sodbama Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu in Komisija proti Jégo-Quéré. Glede na te okoliščine naj bi Sodišče ponovno pregledalo restriktivno razlago pogoja posamičnega nanašanja, ki je bila sprejeta z zgoraj navedeno sodbo Plaumann proti Komisiji. Če bi Sodišče uporabilo merilo „znatnega škodljivega učinka“, ki ga ima sporna uredba za interese pritožnic, kot predlaga generalni pravobranilec Jacobs v točki 60 sklepnih predlogov v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj navedena sodba Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, naj bi ugotovilo, da se ta uredba na pritožnice v obravnavani zadevi posamično nanaša.

66 Parlament, Svet in Komisija menijo, da Lizbonska pogodba ni spremenila vsebine pogojev neposrednega in posamičnega nanašanja akta, katerega razglasitev ničnosti se predlaga. V Pogodbi in pripravljalnih dokumentih naj ne bi bilo nobene navedbe, zaradi katere bi bilo treba spremeniti obstoječo sodno prakso v zvezi s tem vprašanjem. Splošno sodišče naj bi te pogoje razlagalo enako kot pred začetkom veljavnosti te pogodbe, ne da bi napačno uporabilo pravo.

67 Poleg tega Svet meni, da trditve pritožnic o tem, kako je treba razlagati posamično nanašanje, v praksi povzročijo, da bi bilo treba šteti, da se akt, ki se na neko osebo neposredno nanaša, ta oseba pa predlaga razglasitev njegove ničnosti, na to osebo nanaša tudi posamično. Tako naj bi razlikovanje med predpisi in zakonodajnimi akti izgubilo skoraj ves pomen.

– Presoja Sodišča

68 Pritožnice z drugim delom prvega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču v bistvu očitajo, da je napačno uporabilo pravo, ker je menilo, da ne izpolnjujejo pogojev iz drugega dela četrtega odstavka člena 263 PDEU za vložitev ničnostne tožbe, ker se sporna uredba nanje ne nanaša neposredno in posamično.

69 Glede pogoja posamičnega nanašanja akta, katerega razglasitev ničnosti se zahteva, je treba navesti, da čeprav pritožnice ne trdijo, da je Splošno sodišče v zvezi s tem pogojem za dopustnost napačno uporabilo merila za presojo iz ustaljene sodne prakse Sodišča od zgoraj navedene sodbe Plaumann proti Komisiji, pa Sodišču izrecno predlagajo, naj ta merila za presojo ponovno pregleda in jih nadomesti z merilom „znatnega škodljivega učinka“.

70 Glede tega je treba ugotoviti, da, kot je bilo ugotovljeno v točki 55 te sodbe, drugi del četrtega odstavka člena 263 PDEU ustreza drugemu delu četrtega odstavka člena 230 ES. Besedilo te določbe pa ni bilo spremenjeno. Poleg tega ne obstaja noben element, na podlagi katerega bi bilo mogoče ugotoviti, da so želeli avtorji Lizbonske pogodbe spremeniti obseg pogojev za dopustnost, ki so bili že določeni v členu 230, četrti odstavek, ES. Poleg tega je iz pripravljalnih dokumentov v zvezi s členom III-365(4) osnutka pogodbe o ustavi za Evropo razvidno, da obsega teh pogojev ni treba spremeniti (glej med drugim Sekretariat Evropske konvencije, končno poročilo delovne skupine o delovanju Sodišča z dne 25. marca 2003, CONV 636/03, točka 23).

71 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da Lizbonska pogodba ni spremenila vsebine pogoja posamičnega nanašanja akta, katerega razglasitev ničnosti se predlaga, kakor ga razlaga Sodišče z ustaljeno sodno prakso od zgoraj navedene sodbe Plaumann proti Komisiji. Ugotoviti je torej treba, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava z uporabo meril za presojo, določenih s to sodno prakso.

72 V skladu z navedeno sodno prakso fizične ali pravne osebe pogoj v zvezi s posamičnim zadevanjem izpolnjujejo le, če se izpodbijani akt nanje nanaša zaradi njihovih značilnosti ali zaradi dejstva, ki jih posamično opredeljuje glede na vse druge osebe in jih zato individualizira enako kot naslovnika (glej zgoraj navedeno sodbo Plaumann proti Komisiji; sodbi z dne 29. aprila 2004 v zadevi Italija proti Komisiji, C-298/00 P, Recueil, str. I-4087, točka 36, in z dne 9. junija 2011 v združenih zadevah Comitato „Venezia vuole vivere“ proti Komisiji, C-71/09 P, C-73/09 P in C-76/09 P, ZOdl., str. I-4727, točka 52).

73 V obravnavanem primeru je Sodišče v točkah od 88 do 93 izpodbijanega sklepa sicer zgolj preučilo, ali se sporna uredba na štiri od pritožnic nanaša posamično v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, saj se navedena uredba na druge pritožnice nikakor ne nanaša neposredno v smislu iste določbe. Vendar je treba ugotoviti, da sporna uredba nobene od pritožnic ne individualizira enako kot naslovnika v smislu ustaljene sodne prakse od zgoraj navedene sodbe Plaumann proti Komisiji. Prepoved dajanja na trg izdelkov iz tjulnjev, ki je določena s sporno uredbo, je namreč oblikovana na splošno in se uporablja brez razlike za kateri koli gospodarski subjekt, ki spada na njeno področje uporabe.

74 V teh okoliščinah ni treba preučiti, ali je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo z ugotovitvijo, da se sporna uredba neposredno nanaša zgolj na pritožnice, ki se ukvarjajo s predelavo in/ali trženjem izdelkov iz tjulnjev, ki jih dobivajo od eskimskih in neeskimskih lovcev ter lovcev s pastmi, saj morebitna napačna uporaba prava v zvezi s tem ne bi vplivala na rešitev spora in na izrek izpodbijanega sklepa.

75 Iz besedila člena 263, četrti odstavek, PDEU je namreč razvidno, da lahko fizična ali pravna oseba razglasitev ničnosti akta, ki niti ni nanjo naslovljen niti ni predpis, dopustno predlaga le, če se tak akt nanjo ne nanaša samo neposredno, temveč tudi posamično (glej v zvezi s tem člen 230 ES, sodba z dne 30. marca 2004 v zadevi Rothley in drugi proti Parlamentu, C-167/02 P, Recueil, str. I-3149, točka 25 in navedena sodna praksa).

76 Ker sta pogoja neposrednega in posamičnega nanašanja akta, katerega razglasitev ničnosti se predlaga, kumulativna, tako to, da eden od njiju v zvezi s pritožnico ni izpolnjen, povzroči to, da je treba šteti, da ničnostna tožba, ki jo je vložila zoper ta akt, ni dopustna.

77 Glede na zgoraj navedeno je treba drugi del prvega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen, zaradi česar je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti v celoti.

Drugi pritožbeni razlog

Trditve strank

78 Pritožnice z drugim pritožbenim razlogom trdijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker ni posebej in izrecno odgovorilo na trditve iz točk od 53 do 57 njihovih stališč o ugovorih nedopustnosti, v skladu s katerimi bi bila zgolj široka razlaga člena 263, četrti odstavek, PDEU skladna s členom 47 Listine ter členoma 6 in 13 EKČP.

79 Poleg tega naj bi bila ugotovitev iz točke 51 izpodbijanega sklepa, v skladu s katero so pogoji za vložitev tožbe zoper uredbo „izrecno določeni“ v členu 263, četrti odstavek, PDEU, v nasprotju z nujnostjo dobesedne, zgodovinske in teleološke razlage te določbe. Ker je Splošno sodišče opravilo tako poglobljeno razlago člena 263, četrti odstavek, PDEU, trditve pritožnic ni moglo zavrniti zgolj z izjavo, da so pogoji za pravico do vložitve tožbe „izrecno določeni“.

80 Parlament, Svet in Komisija menijo, da je Splošno sodišče dovolj odgovorilo na trditve pritožnic. Splošnemu sodišču naj ne bi bilo treba podati ločenih stališč o členih 6 in 13 EKČP, saj naj bi imela ta člena in člen 47 Listine enak pomen in obseg. Parlament dodaja, da Splošnemu sodišču ni bilo treba podrobno odgovoriti na trditve pritožnic, ker naj bi v prejšnjih točkah izpodbijanega sklepa že iz drugih razlogov zavrnilo razlago člena 263, četrti odstavek, PDEU, ki so jo zagovarjale pritožnice. Svet trdi tudi, da tudi če Splošno sodišče ni podrobno preučilo člena 47 Listine, je bila obveznost obrazložitve izpolnjena s sklicevanjem na sodno prakso Sodišča, iz katere naj bi bilo jasno razvidno, da sodišče Unije ne sme odstopati od pogojev iz člena 263 PDEU.

Presoja Sodišča

81 Ni sporno, da je Splošno sodišče v točki 51 izpodbijanega sklepa odgovorilo na trditve pritožnic o temeljni pravici do učinkovitega sodnega varstva iz točk od 53 do 57 stališč, ki so jih predložile v zvezi z ugovorom nedopustnosti, ki sta ga vložila Parlament in Svet. Splošno sodišče je s sklicevanjem na sodno prakso Sodišča razsodilo, da sodišče Unije ne more, niti ob upoštevanju načela učinkovitega sodnega varstva, razlagati pogojev, pod katerimi lahko posameznik vloži tožbo zoper uredbo, tako, da bi se oddaljilo od pogojev, izrecno določenih s Pogodbo.

82 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča Splošno sodišče ni zavezano podati natančne obrazložitve, ki bi izčrpno sledila vsem razlogovanjem strank v sporu. V skladu s to sodno prakso je lahko obrazložitev Splošnega sodišča implicitna, če zadevnim osebam omogoča, da se seznanijo z razlogi, iz katerih so bili zadevni ukrepi sprejeti, pristojnemu sodišču pa, da razpolaga z dovolj elementi za nadzor (glej sodbo z dne 16. julija 2009 v zadevi Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland proti Komisiji, C-385/07 P, ZOdl., str. I-6155, točka 114 in navedena sodna praksa).

83 V teh okoliščinah tega, da Splošno sodišče v točki 51 izpodbijanega sklepa ne omenja izrecno členov 6 in 13 EKČP in da ne obravnava izrecno vseh podrobnosti njihovih trditev, ni mogoče šteti za kršitev obveznosti obrazložitve.

84 Enako velja za ugotovitev Splošnega sodišča v isti točki, da ne more odstopati od pogojev za vložitev tožbe zoper uredbo, ki „so izrecno določeni“ v členu 263, četrti odstavek, PDEU, čeprav je opravilo dobesedno, zgodovinsko in teleološko razlago te določbe. Splošno sodišče je namreč o obsegu pojma „predpisi“ iz člena 263, četrti odstavek, PDEU odločalo s klasično razlago v skladu z metodami za razlago, ki jih priznava pravo Unije. Taka razlaga ne vpliva na to, da navedeni pojem pomeni pogoj za dopustnost, ki je izrecno določen s členom 263, četrti odstavek, PDEU, ki ga morajo ničnostne tožbe fizičnih in pravnih oseb izpolnjevati in zaradi katerega obrazložitev Splošnega sodišča ne more postati protislovna.

85 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da drugi pritožbeni razlog ni utemeljen.

Tretji pritožbeni razlog

Trditve strank

86 Pritožnice s tretjim pritožbenim razlogom trdijo, da je razlaga, ki jo Splošno sodišče uporabi v členu 263, četrti odstavek, PDEU, v nasprotju s členom 47 Listine ter členoma 6 in 13 EKČP. Splošno sodišče naj bi v svoji sodbi z dne 3. maja 2002 v zadevi Jégo-Quéré proti Komisiji (T-177/01, Recueil, str. II-2365) ugotovilo, da ni mogoče šteti, da to, da sodišče Unije restriktivno razlaga pogoje za dopustnost direktnih tožb, fizičnim in pravnim osebam zagotavlja pravico do učinkovitega pravnega sredstva, s katerimi bi lahko izpodbijale zakonitost splošnih aktov, s katerimi se neposredno posega v njihov pravni položaj.

87 Razlaga člena 263, četrti odstavek, PDEU v izpodbijanem sklepu naj bi pomenila celo nazadovanje v primerjavi s položajem pred začetkom veljavnosti Lizbonske pogodbe. Pred začetkom veljavnosti te pogodbe naj bi sodišča Unije uporabljala materialno merilo za ugotavljanje procesnega upravičenja fizičnih in pravnih oseb za vložitev ničnostne tožbe, medtem ko naj bi se od tedaj uporabljalo povsem formalno merilo.

88 Parlament, Svet in Komisija menijo, da je pritožnicam zagotovljeno učinkovito sodno varstvo, saj imajo na voljo pravno sredstvo zoper Uredbo št. 737/2010, ki naj bi bila akt za izvajanje sporne uredbe in ki naj bi jo izpodbijale v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 25. aprila 2013 v zadevi Inuit Tapiriit Kanatami in drugi proti Komisiji (T-526/10), to pa naj bi jim omogočalo uveljavljanje enakih vsebinskih argumentov, ki so jih v tej zadevi navedle pred Splošnim sodiščem. Svet in Komisija poleg tega s sklicevanjem na pojasnila v zvezi s členom 47 Listine trdita, da namen tega člena ni spremeniti sistem sodnega varstva, ki ga določajo Pogodbe, in zlasti pravila o dopustnosti direktnih tožb.

Presoja Sodišča

89 Pritožnice s tretjim pritožbenim razlogom v bistvu trdijo, da je razlaga člena 263, četrti odstavek, PDEU, ki jo je podalo Splošno sodišče, v nasprotju s členom 47 Listine v delu, v katerem fizičnim in pravnim osebam vložitev tožbe za razglasitev ničnosti zakonodajnih aktov Unije dovoli samo, če se ti akti nanje neposredno in posamično nanašajo v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.

90 Najprej je treba opozoriti, da kot je razvidno iz člena 19(1) PEU, sodni nadzor spoštovanja pravnega reda Unije zagotavljajo Sodišče in sodišča držav članic (glej v tem smislu mnenje 1/09 z dne 8. marca 2011, ZOdl., str. I-1137, točka 66).

91 Poleg tega Unija temelji na vladavini prava in v njej se nadzoruje skladnost aktov njenih institucij med drugim s Pogodbami, splošnimi pravnimi načeli in temeljnimi pravicami (glej v tem smislu sodbo z dne 29. junija 2010 v zadevi E in F, C-550/09, ZOdl., str. I-6213, točka 44).

92 Pogodba DEU je zato po eni strani s členoma 263 in 277 ter po drugi strani s členom 267 določila zaključen sistem pravnih sredstev in postopkov, ki je namenjen zagotavljanju nadzora nad zakonitostjo aktov Unije, ta nadzor pa je zaupan sodiščem Unije (glej sodbo z dne 23. aprila 1986 v zadevi Les Verts proti Parlamentu, 294/83, Recueil, str. 1339, točka 23; zgoraj navedeni sodbi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, točka 40; Reynolds Tobacco in drugi proti Komisiji, točka 80, in sodbo z dne 12. julija 2012 v zadevi Association Kokopelli, C-59/11, točka 34).

93 Fizične in pravne osebe, ki zaradi pogojev za dopustnost iz člena 263, četrti odstavek, PDEU ne morejo neposredno izpodbijati splošnih aktov Unije, so tako zaščitene pred uporabo takih aktov v zvezi z njimi. Če so za izvajanje navedenih aktov pristojne institucije Unije, lahko te osebe pred sodiščem Unije vložijo direktno tožbo zoper izvedbene ukrepe pod pogoji iz člena 263, četrti odstavek, PDEU in se na podlagi člena 277 PDEU v utemeljitev te tožbe sklicujejo na nezakonitost zadevnega splošnega akta. Če so za to izvajanje pristojne države članice, se lahko pred nacionalnimi sodišči sklicujejo na neveljavnost zadevnega akta Unije in dosežejo, da ta sodišča na podlagi člena 267 PDEU Sodišču v predhodno odločanje predložijo vprašanja (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Les Verts proti Parlamentu, točka 23).

94 Glede tega je treba pojasniti, da imajo pravni subjekti v nacionalnem postopku pravico izpodbijati katero koli nacionalno odločbo ali akt o uporabi splošnega akta Unije v zvezi z njimi s sklicevanjem na njegovo neveljavnost (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, točka 42 in E in F, točka 45).

95 Iz tega je razvidno, da predlog za presojo veljavnosti pomeni, ravno tako kot ničnostna tožba, način nadzora nad zakonitostjo aktov Unije (glej sodbi z dne 21. februarja 1991 v združenih zadevah Zuckerfabrik Süderdithmarschen in Zuckerfabrik Soest, C-143/88 in C-92/89, Recueil, str. I-415, točka 18, in z dne 6. decembra 2005 v združenih zadevah ABNA in drugi, C-453/03, C-11/04, C-12/04 in C-194/04, ZOdl., str. I-10423, točka 103).

96 Glede tega je treba opozoriti, da mora nacionalno sodišče, če presodi, da je eden ali več razlogov za neveljavnost akta Unije, ki ga navajajo stranke oziroma se nanj glede na okoliščine primera pazi po uradni dolžnosti, utemeljen, prekiniti odločanje in Sodišču predložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe glede presoje veljavnosti, saj je to edino pristojno za ugotavljanje neveljavnosti akta Unije (sodba z dne 10. januarja 2006 v zadevi IATA in ELFAA, C-344/04, ZOdl., str. I-403, točki 27 in 30 ter navedena sodna praksa).

97 Glede na varstvo iz člena 47 Listine je treba poudariti, da namen tega člena ni spremeniti sistem sodnega nadzora, določen s Pogodbami, in zlasti pravila v zvezi z dopustnostjo tožb, vloženih neposredno pri sodišču Evropske unije, kakor je razvidno iz pojasnil k temu členu 47, ki jih je treba v skladu s členom 6(1), tretji pododstavek, PEU in členom 52(7) Listine upoštevati kot vodilo pri njeni razlagi (glej sodbi z dne 22. januarja 2013 v zadevi Sky Österreich, C-283/11, točka 42, in z dne 18. julija 2013 v zadevi Alemo-Herron in drugi, C-426/11, točka 32).

98 Pogoje za dopustnost iz člena 263, četrti odstavek, PDEU je treba tako razlagati ob upoštevanju temeljne pravice do učinkovitega sodnega varstva, vendar se pri tem ne sme odstopati od pogojev, ki so izrecno določeni z navedeno pogodbo (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, točka 44, in Komisija proti Jégo-Quéré, točka 36).

99 Glede vloge nacionalnih sodišč, omenjene v točki 90 te sodbe, je treba opozoriti, da nacionalna sodišča v sodelovanju s Sodiščem izpolnjujejo nalogo, ki jim je skupno dodeljena za zagotavljanje spoštovanja prava pri razlagi in uporabi Pogodb (zgoraj navedeno mnenje 1/09, točka 69).

100 Države članice so torej zavezane določiti sistem pravnih sredstev in postopkov, ki lahko zagotovi spoštovanje temeljne pravice do učinkovitega sodnega varstva (zgoraj navedeni sodbi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, točka 41, in Komisija proti Jégo-Quéré, točka 31).

101 Ta obveznost držav članic je bila potrjena s členom 19(1), drugi pododstavek, PEU, v skladu s katerim te „vzpostavijo pravna sredstva, potrebna za zagotovitev učinkovitega pravnega varstva na področjih, ki jih ureja pravo Unije“.

102 Če na področju ni ureditve Unije, se glede tega v nacionalnem pravnem redu vsake države članice ob spoštovanju zahtev, ki izhajajo iz točk 100 in 101 te sodbe ter iz načel učinkovitosti in enakovrednosti, določijo pristojna sodišča in postopkovna pravila za pravna sredstva, ki zagotavljajo varstvo pravic, ki jih posameznikom daje pravo Unije (glej v tem smislu zlasti sodbe z dne 15. aprila 2008 v zadevi Impact, C-268/06, ZOdl., str. I-2483, točka 44 in navedena sodna praksa; z dne 26. januarja 2010 v zadevi Transportes Urbanos y Servicios Generales, C-118/08, ZOdl., str. I-635, točka 31, in z dne 18. marca 2010 v združenih zadevah Alassini in drugi, od C-317/08 do C-320/08, ZOdl., str. I-2213, točki 47 in 61).

103 Glede pravnih sredstev, ki jih morajo predvideti države članice, pa namen Pogodbe DEU in člena 19 PEU ni bil – čeprav je Pogodba DEU fizičnim in pravnim osebam omogočila, da lahko v okoliščinah posameznega primera pri sodišču Unije vložijo več vrst neposrednih tožb – ustvariti druga pravna sredstva za zagotavljanje spoštovanja prava Unije pred nacionalnimi sodišči od tistih, ki jih določa nacionalno pravo (sodba z dne 13. marca 2007 v zadevi Unibet, C-432/05, ZOdl., str. I-2271, točka 40).

104 Drugače bi lahko bilo le, če bi bilo iz sistematike zadevnega nacionalnega pravnega reda razvidno, da ni nobenega pravnega sredstva, ki bi lahko, čeprav posredno, zagotovilo spoštovanje pravic, ki jih imajo posamezniki na podlagi prava Unije, ali pa če bi pravni subjekti lahko dostopali do sodišča le, če bi morali kršiti pravo (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Unibet, točki 41 in 64 ter navedena sodna praksa).

105 Glede trditve pritožnic, da bi razlaga, ki jo je Splošno sodišče uporabilo za pojem „predpisi“ iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, povzročila pomanjkljivost sodnega nadzora in ne bi bila v skladu s členom 47 Listine, ker bi povzročila, da bi bil kakršen koli zakonodajni akt izvzet iz sodnega nadzora, je treba ugotoviti, da varstvo, ki ga določa člen 47 Listine, ne zahteva, da mora imeti pravni subjekt brezpogojno možnost vložitve ničnostne tožbe pri sodišču Unije zoper zakonodajne akte Unije.

106 Nazadnje niti ta temeljna pravica niti člen 19(1), drugi pododstavek, PEU ne zahtevata, da mora imeti pravni subjekt možnost vložitve tožb zoper take akte predvsem pri nacionalnih sodiščih.

107 V teh okoliščinah je treba tretji pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Četrti pritožbeni razlog

Trditve strank

108 Pritožnice se s četrtim pritožbenim razlogom sklicujejo na izkrivljanje dokazov. Glede tega trdijo, da je Splošno sodišče večkrat izkrivilo njihove trditve v zvezi s tem, koliko so zakonodajni akti zajeti s pojmom „predpisi“ iz člena 263, četrti odstavek, PDEU. Splošno sodišče naj bi med drugim njihove trditve zamenjalo s trditvami Parlamenta in Sveta. Ugotovitev, ki jo je Splošno sodišče sprejelo, naj bi vsebovala več očitnih napak pri presoji, tako da bi moralo Sodišče razveljaviti izpodbijani sklep ali vsaj njegov del, ki se nanaša na razlago tega pojma „predpisi“, in samo preučiti trditve pritožnic glede tega.

109 Parlament meni, da ta pritožbeni razlog očitno ni dopusten. Pritožnice naj bi dejansko želele doseči ponovni pregled trditev, podanih na prvi stopnji. Vsekakor naj ta pritožbeni razlog ne bi bil utemeljen, saj naj Splošno sodišče ne bi napačno razlagalo trditev pritožnic. Poleg tega naj pritožnice ne bi dokazale, da so zatrjevane napake vplivale na ugotovitev Splošnega sodišča, da sporna uredba ni „predpis“ v smislu člena 263 PDEU.

110 Svet in Komisija menita, da je treba ta pritožbeni razlog zavrniti glede na to, da pritožnice ne navajajo dejstev in dokazov, ki naj bi jih Splošno sodišče izkrivilo.

Presoja Sodišča

111 Pritožnice se s četrtim pritožbenim razlogom v bistvu sklicujejo na izkrivljanje nekaterih njihovih trditev, podanih pred Splošnim sodiščem, in zato želijo izpodbijati ugotovitev Splošnega sodišča, da pojem „predpisi“ v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU ne zajema zakonodajnih aktov.

112 Vendar je treba v obravnavanem primeru ugotoviti, da je Splošno sodišče, kot je razvidno iz točke 61 te sodbe, pravilno razsodilo, da ta pojem „predpisi“ ne zajema zakonodajnih aktov. Tudi če je Splošno sodišče izkrivilo nekatere trditve pritožnic, tako izkrivljanje tako ne bi vplivalo na izrek izpodbijanega sklepa in ne bi moglo povzročiti razveljavitve tega sklepa.

113 V teh okoliščinah je treba četrti pritožbeni razlog zavrniti.

114 Iz vsega zgoraj navedenega je razvidno, da je treba, ker noben pritožbeni razlog, ki so ga navedle pritožnice, ni bil sprejet, pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

115 Člen 184(2) Poslovnika določa, da kadar pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče.

116 V skladu s členom 138(1) Poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporabi na podlagi njegovega člena 184(1), se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Če intervenientka na prvi stopnji, ki sama ni vložila pritožbe, sodeluje v postopku pred Sodiščem, lahko to na podlagi člena 184(4) odloči, da sama nosi svoje stroške. V skladu s členom 140(1) Poslovnika, ki se na podlagi člena 184(1) tega poslovnika prav tako uporablja za pritožbeni postopek, države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške.

117 Ker sta Parlament in Svet predlagala, naj se pritožnicam naloži plačilo stroškov, in ker te s svojimi predlogi niso uspele, te nosijo svoje stroške, poleg tega pa se jim naloži plačilo stroškov, ki so v pritožbenem postopku nastali Parlamentu in Svetu.

118 Komisija kot pritožnica pred Splošnim sodiščem nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

1. **Pritožba se zavrne.**

2. **Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), Johannes Egede in Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) nosijo svoje stroške, poleg tega pa se jim naloži plačilo stroškov Evropskega parlamenta in Sveta Evropske unije.**

3. Evropska komisija nosi svoje stroške.

Podpisi